

Grethe Philip (RV):

Jeg vil gerne knytte en enkelt bemærkning til et tidligere indlæg fra fru Kirsten Jacobsen, hvor hun omtalte sit arbejde i Det kgl. Teaters tilsynsråd.

Jeg har ikke lyst til her at komme ind på nogle møralske betragtninger om, hvorvidt fru Kirsten Jacobsen eller andre medlemmer af tilsynsrådet skal deltage i møderne eller ikke deltage i møderne. Det må naturligvis hver enkelt afgøre med sig selv. Men når fru Kirsten Jacobsen henviser til, at hun i barneskolen har lært at læse, og at hun lige så godt kunne sidde hjemme og læse betænkningen om Det kgl. Teater som at bruge sin tid på at gå til tilsynsrådsmøde, så må jeg sige, at møderne i tilsynsrådet jo ikke gik ud på en oplæsning af betænkningen. De gik ud på en gennemgang af betænkningen, hvor vi prøvede at se, om de forudsætninger, betænkningen hvilede på, stadig væk eksisterede, og de gik ud på en gennemgang af, hvorvidt man var enig eller ej i de konklusioner, betænkningen kom frem til. Det var her, tilsynsrådets medlemmer skulle vise sig og komme med deres synspunkter. Det var her, vi skulle høre de andres synspunkter for at komme frem med en forhåbentlig værdifuld og solid henstilling til ministeren. Derfor savnede vi fru Kirsten Jacobsen.

Fru Kirsten Jacobsen har i dag her til slut erkendt, at hun og hendes parti har været tabere. Ingen har sluttet op bag forslaget om nedlæggelse af Det kgl. Teater. Fremskridtspartiet står i denne sag ganske ene. Men igen må vi jo forbløffes over de spilleregler, den arbejdsmetode, som fremskridtspartiet anvender. Partiet rejser med fru Kirsten Jacobsen som ordfører en forespørgselsdebat, og hun stiller en dagsorden om nedlægning af nationalscenen, for det er jo det, der er indholdet og realiteten i dagsordenen. Nu siger fru Kirsten Jacobsen, at hun personlig ønsker teatret bevaret. Konsekvensen må jo blive – og jeg forstår også, at fru Nathalie Lind drager den samme konsekvens – at fru Kirsten Jacobsen nu vil stemme imod sin egen dagsorden. Jeg kan give hende et tilsagn om, at vi i det radikale venstre vil gøre hende følgeskab. Ja, jeg vil endda gå så langt, at jeg vil sige, at selv om fru Kirsten Jacobsen ved afstemningen skulle svigte sit eget standpunkt, så vil vi stå fast og stemme imod dagsordenen. Det radikale venstre ønsker nemlig nationalscenen bevaret.

Formanden:

Hr. Erlendsson som ordfører for fremskridtspartiet. Jeg vil gerne have meddelelse, når der skiftes ordfører midt i det hele.

Erlendsson (FP):

Ja, det burde naturligvis være sket. Jeg håber, at man kan forstå min stemme, den er blevet lidt rusten i dag, men det er ikke, fordi jeg har taget ordet tidligere, det er, fordi der også foregår andre ting i huset.

Det er måske egentlig meget godt at sige til offentligheden, at vi er lidt kede af, at denne diskussion kommer netop i dag, hvor så meget andet er langt vigtigere, men det kan man ikke vide 14 dage i forvejen, når man anmelder en sådan forespørgselsdebat. For mange er Det kgl. Teater jo også vigtigt. Det kunne bare synes at være en proportionsforvrængning, at vi på et tidspunkt, hvor meget, meget større problemer optager den danske offentlighed, fører en debat om dette spørgsmål lige akkurat på dette tidspunkt.

Uden at gå ind på de mange nedværdigende betragtninger, der er blevet fremført om mit partis stilling til kulturen og i det hele taget til vigtige folkelige spørgsmål, vil jeg gerne sige, at vore principper er, at folk skal kunne prioritere deres behov, og at man skal give dem mest mulig lejlighed til det ved at beskutte dem mindst muligt. Når de får lejlighed til at beholde en større del af deres indtjente penge, vil kulturlivet også blomstre. Det er den teori, vi går ud fra. Jeg kan sige, at jeg netop her i eftermiddag har haft besøg af en amerikansk senator, der fortalte mig, at der kun er to ting i Danmark, man i USA finder er billigt: det ene er ost, det andet er teater. I USA ville man for en billet svarende til den, man kan købe til Det kgl., måtte betale 60 dollars. Det er jo noget helt andet, end hvad man giver her, og de amerikanske teatre klarer sig endda.

Jeg vil også gerne tage problemet med svaret op. Jeg synes, man har talt for lidt om det ansvar, som Det kgl. Teaters ledelse har over for det store apparat, som stilles til dets rådighed. Jeg var ude for engang i foråret at gå til et stykke med den udmærkede skuespiller Poul Reichhardt, som også tidligere i dag er blevet rost her, et stykke, som jeg ikke kunne finde ud af om skulle være en komedie eller en tragedie, fordi det kunstnerisk var så dårligt fremført og så dårligt instrueret, at man sad i